

Tuleva vapautus

Room. 8:18-27

18. Päättelen siis, etteivät tämän nykyisen ajan **kärsimykset** ole verrattavissa siihen **kirkkauteen**, joka on ilmestyyvä meihin.

19. Koko **luomakunta ikävöi** ja odottaa hartaasti **Jumalan lasten ilmestymistä**.

20. **Luomakunta** on näet alistettu **katoavaisuuden valtaan**, ei omasta tahdostaan vaan alistajan, kuitenkin sen **toivon vaaraan**,

21. että itse **luomakuntakin vapautetaan** turmeluksen orjuudesta Jumalan lasten kirkkauden vapauteen.

22. Me tiedämme, että koko **luomakunta** yhdessä **huokaa** ja on synnytystuskissa aina tähän hetkeen asti.

23. Eikä vain se vaan **myös me**, joilla on **Hengen esikoislahja**, **huokaamme sisim-**

mässämme ja odotamme lapseksi ottamista, ruumiimme lunastusta.

24. **Toivossa** me olemme **pelastetut**. Mutta toivo, jonka näkee toteutuneen, ei enää ole toivo. Kuka sellaista toivoo, minkä näkee!

25. Mutta jos toivomme sitä, mitä emme näe, me **odotamme** sitä **kärsivällisesti**.

26. Myös **Henki auttaa** meitä **heikkoudessamme**. Emmehän tiedä, mitä meidän tulisi rukoilla ja miten, mutta **Henki itse rukoilee meidän puolestamme sanattomin huokauksin**.

27. Hän, joka tutkii sydämet, tietää, mikä Hengen mieli on, sillä **Henki rukoilee Jumalan tahdon mukaan pyhien puolesta**.

Kaipausta ja huokaus

Vaivaako sinua kaukokaipuu? Entä ikävä rakastavaa sydäntä kohti? Kaipaukseen liittyy usein huokauksia tämän hetken hiertävien kipujen tai ongelmien keskellä. Mitä kärsimysten ja ikävän keskellä merkitsee kristillinen toivo? Miten jaksamme olla kärsivällisiä, kun koemme oman heikkoutemme? Näitä kysymyksiä käsittelee tämän kertainen jakso Roomalaiskirjeen 8. luku.

Toivo

Koko koronaepidemian ajan ja sen jälkeen Ukrainan sodan jatkuessa toistuvasti kuulee esitettävän pyyntö: ”Antakaa meille toivo! Kertokaa meille jotain sellaista, joka voisi viritellä toivo!” Pyyntöjä kuunnelleessani olen jäänyt ihmettelemään, mitä niiden esittäjät toivolla oikein tarkoittavat. Onko kysymys siitä, että epidemia loppuisi ja sota saataisiin päättymään ja pääsisimme normaaliin päiväjärjestykseen? Ongelma on vain siinä, että se mennyt, johon kaivataan, oli täynnä ilmastoahdistusta ja lisääntyvää nuorison pahoinvointia, joka on levittäytynyt osaksi katuväkivaltaa. Vai onko taustalla kaikkien ihmisten tiedostettu tai tiedostamaton kaipuu menetettyyn paratiisiin. Joskus oli kaikki todella hyvin, mutta nyt meitä hiertävät ongelmat, kriisit ja katastrofit edestä ja takaa.

Eräs taiteilija maalasi taulun. Öisestä myrskyävästä merestä nousi puolipallonmuotoinen kallio, joka kuvasi maailmaa. Kalliolla hiukan tyrskyjen yläpuolella istui ryyssyissä nainen, jonka silmät olivat sidotut ja jonka käsissä olivat kahleet. Hänelle oli kädessään kannel, jonka kaikki kielet yhtä lukuun ottamatta olivat poikki. Pimeällä öisellä taivaalla tuikki pienen pieni tähti, jota tuskin erotti kuvasta. Taiteilija oli antanut taululle nimeksi TOIVO. Kun häneltä kysyttiin, missä se toivo näin synkässä taulussa oikein oli, hän selitti:

”Vaikka Jumalan lapsi ja Jumalan seurakunta olisikin tässä myrskyävässä maailmassa ja viimeisen ajan ahdistuksissa niin kuin tuo nainen: täysin yksin pimeässä,

puutteessa, silmät peitettynä, kahleissa ja elämästä kaikki langat poikki, niin kuitenkin, jos hänellä on sydämensä soittimessa yksi kieli tallella, uskon kieli, niin hän voi, vaikka hänen silmänsä olisivat peitetyt, uskon silmillä katsella sitä tähteä, joka on Jeesus Kristus. Siksi hän voi sydämessään laulaa toivon ylistysvirttä Pelastajalleen ja Vapahtajalleen, joka tulee pian takaisin. Herran omalla on suurimmassakin ahdistuksessa toivo. Mutta ilman Vapahtajaa suurimmassakin yltäkylläisyydessä on vain epätoivoa.”

Missä on kristityn toivo?

Jokainen ihminen elää toivonsa varassa, ilman toivoa kukaan ei jaksakaan elää. Mutta jos toivo on perusteeton, ihmiselämä sortuu. Kun tämän maailman ihminen ajattelee elämäänsä, hänelle sen alku on syntymässä ja loppu kuolemassa. Mutta kun uskova kristitty ajattelee omaa elämäänsä, hänelle sen alku on uudestisyntymisen päivässä, kun hän sai Pyhän Hengen ja iankaikkisen elämän. Se tapahtui, kun hän uskoi evankeliumin sanan Jeesuksen ristin uhrista hänen puolestaan ja sai syntien anteeksiantamuksessa elämän yhteyden Jumalaan. Mutta sen päätös ei suinkaan ole kuolemassa, sillä Jeesus kukisti kuoleman vallan ylösnousemuksellaan. Sen sijaan uskova kristitty tähyää Jeesuksen toista tulemistä, josta alkaa sitten uudessa ylösnousemusruumiissa taivaallinen elämä, Jumalan Karitsan ja Isän valtaistuimen luona valtavassa ylistyskuorossa.

Uskovan kristityn toivo ei siis ole epämääräistä toiveajattelua siitä, että jotenkin lopulta asiat kääntyvät hyvälle tolalle, vaan sillä on hyvin selkeä kohde, Jeesuksen paluu tänne maan päälle suuressa kirkkaudessaan. Hänellä on varma peruste sille, että toivo myös toteutuu: Jeesuksen ruumiillinen ylösnousemus.

Herraan turvaava kestää

Uskova, joka perustaa toivonsa menneisyydessä tapahtuneeseen Jeesuksen Golgatan uhrin armoon ja ylösnousemuksen voittoon, pysyy vahvalla pohjalla kuolemaa ja Jeesuksen tuloa edeltävissä ahdistuksissa ja kestää loppuun asti.

Seurakunta tietää, että Jumala on kaikkivaltias ja viisas salliessaan ahdistuksen. Se tietää myös, että Jumala vie omaa suunnitelmaansa lävitse silloinkin, kun se tapahtuu rajujen luonnonmullistusten, nälänhädän sotien ja kristittyjen vainojen muodossa. Jumala toteuttaa niissäkin tuomioitaan ihmiskunnan todelliseksi parhaaksi, sikäli kuin ihmiset taipuvat parannukseen. Seurakunta tuntee myös Herransa armon ja rakkauden ja tietää, miten ihanaa on lopulta saada olla Herran kanssa ja katsella Häntä kasvoista kasvoihin.

Herran omat kestävät ihmiskuntaa kohtaavissa ahdistuksissa, koska he odottavat takaisin palaavaa Jeesusta, sitä Jeesusta, joka on jo kerran tänne tullut. Seurakunta ei ahdistusten keskellä ehkä tiedä, mitä tuskallista sille seuraavaksi tapahtuu, mutta se tietää, KUKA on pian tulossa noutamaan sen luokseen. Herran omien vapautus on lähellä, siksi ahdistuksenkin aikana seurakunnan on mahdollista suorittaa tehtävänsä viedä evankeliumi todistukseksi kaikille kansoille.

Kirkkauden toivo

Päätelen siis, etteivät tämän nykyisen ajan kärsimykset ole verrattavissa siihen kirkkauteen, joka on ilmestyvä meihin. (18)

Kirkkaus sana tarkoittaa alkukielellä kaikkein painavinta ja merkittävintä ja ihmeellistä, mitä Jumalassa on. Kun Jeesus saapuu, uskova tietää pääsevänsä osalliseksi samanlaisesta kirkastetusta ylösnousemusruumiista kuin Jeesuksella on. Hän saa riemuiten katsella kirkastetun Jeesuksen kasvoja ja hänet täyttää sanoin kuvamaton kirkastettu ilo.

Katsokaa, millaista rakkautta Isä on meille osoittanut, että meitä kutsutaan Jumalan lapsiksi, joita me olemmekin. Siksi maailma ei tunne meitä, eihän se tunne häntäkään. Rakkaani, nyt me olemme Jumalan lapsia, eikä vielä ole käynyt ilmi, mitä meistä tulee. Me tiedämme tulevamme hänen kaltaisikseen, kun hän ilmestyy, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on. (1. Joh. 3:1-2)

Luomakunta katovaisuuden alla

Koko luomakunta ikävöi ja odottaa hartaasti Jumalan lasten ilmestymistä. Luomakunta on näet alistettu katoavaisuuden valtaan, ei omasta tahdostaan vaan alistajan, kuitenkin sen toivon varaan, että itse luomakuntakin vapautetaan turmeluksen orjuudesta Jumalan lasten kirkkauden vapauteen. Me tiedämme, että koko luomakunta yhdessä huokaa ja on synnytytuskissa aina tähän hetkeen asti. (19-22)

Ilmastoahdistus ja huoli luonnon saastumisesta ovat linjassa sen kanssa, miten Paavali kuvaa luomakunnan tämänhetkistä tilaa. Luomakunnassa näemme ihmeellistä kauneutta ja käsittämättömän hienoa suunnitelmallisuutta, jotka puhuvat Luojan ominaisuuksista, mutta toisaalta eläin- ja kasvikunnassa vallitsee armoton kilpailu, jossa vahvemmat eivät heikompia säästä. Jokainen tarkkailija tajuaa, että luomakunnassakin on jotain pahasti vialla, jotain sellaista, mikä ei voi olla alkuperäistä. Kuolema hallitsee luomakuntaa samoin kuin ihmistäkin.

Nyt Paavali opettaa, että luomakunta on joutunut nykyiseen tilaansa tahtomattaan eikä se ole niin ollen mitenkään vastuussa katoavaisuudestaan toisin kuin ihminen, joka valitsi kuoleman syntiinlankeemuksessa. Alussa Jumala loi täydellisen luomakunnan, missä ei ollut mitään väkivaltaa, täydellinen rauha. Se oli runsautta ja hyvyyttä pursuava paratiisi. Mutta juuri sen keskellä ihminen lankesi syntiin uskomalla Saatanan valheen ja kurottautumalla etsimään jumalallista tietoa itselleen.

Luomakunta oli annettu ihmisen hallittavaksi ja varjeltavaksi. Mutta ihmisen syntiinlankeemuksen seurauksena Jumala alisti luomakunnan nykyiseen tilaansa, jota luonnehtii huokailu ja kuolema. Se tapahtui sitä varten, että ihminen voisi luomakunnan aiheuttamien kärsimysten kautta palauttaa mieleensä sen paratiisin, josta hänet karkotettiin. Luomakunnan tuska on siis kutsu syntiin langenneelle ihmiselle ja ihmiskunnalle palaamaan Jumalan luo ja tekemään parannus synneistään.

Luomakunnan uudistus

Täyttäessään tätä tehtävänsä luomakunta huokailee ja odottaa sitä päivää, jona ihmiskunta saa palata paratiisiin. Silloin senkin ahdistuksen aika päättyy. Sillä on toivo, joka on sidottu ihmiskunnan kohtaloon. Kun Jeesus tulee takaisin luomakunnan, tulevaa vapautuksen aikaa Jesaja kuvaa näin:

Vanhurskaus on hänen (palaavan Jeesuksen) kupeittensa vyö, totuus vyönä hänen lanteillaan. Silloin susi asuu karitsan kanssa ja pantteri makaa vohlan vieressä. Vassikka, nuori leijona ja syöttöhärkä kulkevat yhdessä, ja pieni poika paimentaa niitä. Lehmä ja karhu käyvät samalla laitumella, niiden vasikat ja pennut makaavat vierek-

käin. Leijona syö rehua kuin härkä. Imeväinen leikkii kobran kolon luona, ja vieroitettu lapsi kurottaa kätensä kyyn onkaloon. Missään minun pyhällä vuorellani ei tehdä pahaa eikä vahinkoa, sillä maa on täynnä Herran tuntemista, niin kuin vedet peittävät meren. (Jes. 11:5-9)

Jumala tulee siis palauttamaan tämän nykyisen luomakunnan samaan paratiisiin tilaan, jossa se oli alussakin. Se tapahtuu niin sanotussa tuhatvuotisessa valtakunnassa, josta Ilmestyskirja kirjoittaa:

Sitten minä näin enkelin tulevan alas taivaasta kädessään syvyyden avain ja suuret kahleet. Hän otti kiinni lohikäärmeen, sen vanhan käärmeen, joka on Paholainen ja Saatana, satoi sen tuhanneksi vuodeksi ja heitti sen syvyyteen, jonka hän sulki ja lukitsi sinetillä lohikäärmeen jäljestä, ettei se enää eksyttäisi kansoja, kunnes ne tuhat vuotta ovat kuluneet loppuun. Tämän jälkeen se on päästettävä irti vähäksi aikaa. Minä näin valtaistuimia, ja niille, jotka asettuivat istuimille, annettiin tuomiovalta. Minä näin myös niiden sielut, jotka oli teloitettu Jeesuksen todistuksen ja Jumalan sanan tähden, niiden, jotka eivät olleet kumartaneet petoa eivätkä sen kuvaa eivätkä ottaneet sen merkkiä otsaansa eivätkä käteensä. He heräsivät eloon ja hallitsivat Kristuksen kanssa tuhat vuotta. Muut kuolleet eivät heränneet eloon, ennen kuin ne tuhat vuotta olivat kuluneet loppuun. Tämä on ensimmäinen ylösnousemus. Autuaita ja pyhiä ovat ne, joilla on osa ensimmäisessä ylösnousemuksessa. Heihin ei toisella kuolemalla ole valtaa, vaan he ovat Jumalan ja Kristuksen pappeja ja hallitsevat hänen kanssaan tuhat vuotta. (Ilm. 20:1-6)

Jumalalle hänen luomansa kasvi- ja eläinkunta ovat niin tärkeitä, että Hän ei voi niitä loputtomasti jättää nykyiseen katoavaisuuden tilaan. Maapallo pääsee lopulta toteuttamaan sen tehtävän, jota varten se on luotu. Ihmiskunnan kanssa luomakunta tulee antamaan täyden ylistyksen Jumalalle. Tuhatvuotisen valtakunnan jälkeen toteutuu viimeinen tuomio ja vanhan maapallon sijaan alkaa uusi taivas ja uusi maa.

Uskovan odotus ja huokailu

Eikä vain se vaan myös me, joilla on Hengen esikoislahja, huokaamme sisimmästä ja odotamme lapseksi ottamista, ruumiimme lunastusta. Toivossa me olemme pelastetut. Mutta toivo, jonka näkee toteutuneen, ei enää ole toivo. Kuka sellaista toivoo, minkä näkee! Mutta jos toivomme sitä, mitä emme näe, me odotamme sitä kärsivällisesti. (23-25)

Uskovan elämään kuuluu saman aikaisesti sekä ilo Herrassa että huokailu tämän ajan ahdistuksissa. Meillä on kirkas toivo ja päämäärä. Saamme jo nyt siitä iloita ja riemuja, mutta saman aikaisesti elämme edelleen synnin ja kuoleman alaisessa maailmassa. Joudumme käymään ankaraa sotaa syntiä, kuolemaa ja Saatanaa vastaan. Kärsimyksen ja vainon keskellä joudumme kokemaan sellaista, mikä painee meidät huokailemaan ja toivomaan, että Jeesus tulisi jo pian maan päälle.

Pyhän Hengen asuminen on uskovalle vakuus ja sinetti siitä, että hänelle kuuluvat Jumalan lapsen oikeudet. Ilmaus Hengen esikoislahja tarkoittaa, että Pyhä Henki on annettu uskovalle ennakkona siitä, mitä lopullisesti saamme kirkkauden valtakunnassa omistaa. Mutta se ei tarkoita, että olisimme jo nyt perillä. Olemme yhä tässä nykyisessä katovaisuuden alaisessa ruumiissa ja joudumme huokailemaan monenlaisten ahdistusten ja ongelmien kanssa. Koemme myös monenlaista heikkoutta,

vaikka Pyhässä Hengessä meissä asuukin jo Jeesuksen ylösnousemusvoima. Toivomme suuntautuukin siksi siihen suureen ja ihmeelliseen päivään, kun tämä ruumiimme vaihtuu uuteen kirkastettuun ylösnousemusruumiiseen. Siitä tapahtumasta Raamattu käyttää ilmaisua ”ruumiin lunastus”, ruumiimme ostetaan vapaaksi katoavaisuuden orjuudesta ihmeelliseen vapauteen. Paavali tiivistää asian näin:

Hänessä on teihinkin, sitten kun olitte kuulleet totuuden sanan, pelastuksenne evankeliumin, ja uskoneet sen, pantu sinetiksi luvattu Pyhä Henki, joka on meidän perintömme vakuutena hänen omaisuutensa lunastamiseksi, hänen kirkkautensa ylistykseksi. (Ef. 1:13-14)

Toivossa me olemme pelastetut. Jokainen, joka uskoo Jeesukseen eli huutaa Häntä avuksi Vapahtajakseen, on jo pelastettu ja Jumalan lapsi. Tässä Paavali käyttää sanaa pelastus tarkoittamaan sitä lopullista tilaa, jonka perillisiä jo olemme Jeesuksen kuoleman testamentin perusteella. Olemme siis jo pelastettuja mutta emme vielä pelastuksen lopullisessa päämäärässä. Toivomme perustuu siihen, että pääsemme varmasti perille, koska olemme jo nyt saaneet syntimme anteeksi ja Pyhän Hengen lahjan ennakkona tulevasta.

Jumalan lapset joutuvat siis yhä odottamaan lopullista pelastuksen täyteyttä moninaisten kiusausten helteessä. Kärsimyksen ja vainon kestämiseen toivo antaa kuitenkin kärsivällisyyttä. Tiedämme, että ahdistukset tulevat aivan varmasti päätymään ja eteemme avautuu kirkkauden valtakunta.

Rukous Pyhässä Hengessä

Myös Henki auttaa meitä heikkoudessamme. Emmehän tiedä, mitä meidän tulisi rukoilla ja miten, mutta Henki itse rukoilee meidän puolestamme sanattomin huokauksin. Hän, joka tutkii sydämet, tietää, mikä Hengen mieli on, sillä Henki rukoilee Jumalan tahdon mukaan pyhien puolesta. (26-27)

Vaikka Pyhässä Hengessä meissä asuu Jeesuksen ylösnousemusvoima, kysymys ei ole meidän omasta voimastamme. Itsessämme joudumme kokemaan yhä monenlaista heikkoutta, josta Paavali omalla kohdallaan kirjoitti näin:

Mutta hän (Herra) sanoi minulle: "Minun armoni riittää sinulle, sillä voimani tulee täydelliseksi heikkoudessa." Sen tähden kerskaan mieluummin heikkoudestani, jotta Kristuksen voima lepäisi ylläni. Siksi olen mieltynyt heikkouteen, pahoinpitelyihin, hätään, vainoihin ja ahdistuksiin, joihin joudun Kristuksen tähden, sillä kun olen heikko, silloin olen voimakas. (2. Kor. 9-10)

Ajoittain taistelumme on niin kova ja heikkoutemme niin syvä, että emme jaksakaan edes rukoilla, emme kykene muuhun kuin huokailemaan niin sisäisissä kuin ulkoisissakin taisteluissamme. Huomiomme saattaa kiintyä niin omiin ongelmiimme ja ahdistuksiimme, että menetämme näköalan toisten ihmisten pelastuksesta ja tehtävästämme julistaa evankeliumia. Silloin lohtunamme on toisaalta Jeesuksen esirukoukset puolestamme Isän luona taivaassa ja toisaalta se, että meissä asuva Pyhä Henki rukoilee puolestamme jopa sanomattomin huokauksinkin. Pyhän Hengen rukoukset ovat Jumalan tahdon mukaisia toisin kuin usein omasta lihastamme nousevat itsekäät pyynnöt. Taisteluidemme keskellä Pyhä Henki vie meitä rukoilemaan muiden uskovien puolesta ja vielä pelastuksesta osattomien puolesta. Pyhä Henki suuntaa

rukouksessa katseen meistä itsestämme pois ulospäin. Isä kuule Jeesuksen tähden ne rukouksemme, jotka ovat Hänen tahtonsa mukaisia.

Uskovan rukouselämässä sekoittuvat helposti itsekkäät pyynnöt Jumalan tahdon mukaisiin. Onneksi rukouksemme kulkevat Isän luo Jeesuksen kautta. Jeesus poistaa niistä sen, mikä ei ole Herran tahdon mukaista ja lisää niihin Pyhän Hengen huokaukset. Niihin rukouksiin saamme sitten nähdä vastaukset Herran aikataulun mukaisesti. Olimme millaisessa hengellisessä tai ruumiillisessa tilassa tahansa, heikkouden tai ilon vallassa meille kuuluu kehoitus: ”Rukoilkaa lakkaamatta!” Juuri Pyhä Henki pitää ”rukoushengitystämme” jatkuvasti yllä. Hän antaa myös kärsivällisyyttä jatkaa rukousta vaikka välitön vastaus antaa odottaakin.

Uskollinen rukous – Kooji Fujitan pelastus pastori Ei’ichi Itoon kertomana

Vuoden 1987 jouluna kastettiin Kamojiman seurakunnassa Kooji Fujita niminen noin 3-400 oppilaan alakoulun rehtori 58 vuoden ikäisenä.

Kooji Fujitan kristitty isä, Takeo Fujita, oli kuollut kolme vuotta aikaisemmin 83 vuoden iässä. Isä oli ollut erittäin innokas ja palava kristitty ja palvellut monella tavalla seurakunnassa. Isä oli liikuntavammainen ja oli elänyt valtion maksamalla vammaiseläkkeellä. Hän oli asunut poikansa Koojin ja Koojin vaimon kanssa yhdessä noin viiden minuutin matkan päässä kirkolta tervein jaloin kuljettaessa. Takeolta oli kirkkoon tuloon kestänyt noin viisitoista minuuttia vammaisuuden vuoksi. Siitä huolimatta hän oli osallistunut uskollisesti joka sunnuntain aamu ja iltajumalanpalveluksiin ja keskiviikon raamattupiireihin sekä viisi kertaa viikossa klo 5.30 pidettäviin aamurukouskokouksiin. Hän oli ollut syvällinen Sanan tutkija ja elänyt rukouksessa.

Hän oli ollut varsin vähäpuheinen vaari. Kokousten päätyttyä muiden jo lähdettyä koteihinsa hän oli aina jäänyt viimeiseksi liikuntavammansa vuoksi. Sitten hän oli lukemattomia kertoja pyytänyt minulta esirukousta poikansa Koojin puolesta opettaja.

Japanissa opettajat saavat nykyään hyvää palkkaa ja heitä yleensä arvostetaan yhteiskunnassa. Siksi olin kysynyt, mitä Takeo halusi minun rukoilevan poikansa puolesta. Hän oli vastannut:

- Pastori, pojallani on kyllä hyvä työ, mutta hän pitää aivan liikaa riisiviinasta. Lähes joka päivä hän viettää iltansa riisiviinaa juoden siirtyen yhdestä kapakasta toiseen yömyöhään asti. Sen lisäksi hän pelaa uhkapelejä opettajatoveriensä ja muiden ystäviensä kanssa. Viinaan menee rahaa, mutta uhkapeleissä menee sitä vielä enemmän. Työnsä puolesta hänen tulisi olla esimerkki koululaisille, mutta yksityiselämässään hän on viinan ja pelien orja. Hänen elämäntapansa on häpeällistä sekä Jumalan että vanhempien ja lasten edessä. Pyytäisin, että pastori rukoilisi, että poikani oppisi tuntemaan Jeesuksen, pelastuisi ja että hänestä voisi tulla oikeanlainen kasvattaja.

Takeo Fujitalla oli ollut isän sydän omaa poikaansa kohtaan. Joka kerta kokousten päätyttyä olimme rukoilleet yhdessä Koojin pelastumista. Lisäksi olin käynyt myös heillä kotona ja aina silloinkin rukoillut yhdessä isän kanssa. Rukoiltuamme kolme vuotta mitään muutosta pojassa ei ollut tapahtunut. Viidentenä vuonna tilanne oli ollut sama. Kymmenen vuoden paikkeilla tilanne oli jopa muodostunut huonommaksi ja viinan juonti lisääntynyt. Rukousta jatkui viisitoista, sitten kaksikymmentä vuotta, mutta muutosta ei ollut tapahtunut.

Pastorina korostan usein sitä, että Jumala kuulee rukoukset ja vastaa niihin. Mutta kahdenkymmenen vuoden rukouksen jälkeenkään vastausta ei vielä ollut tullut. Jokainen elävä kristitty tajuaa kuinka tärkeää rukous on uskovalle. Mutta kun rukoilemalla rukoilee eikä sittenkään saa vastausta, heikkouttamme ajattelemmehelposti, että Herra ei kuule meidän rukouksiamme.

Kooji Fujita oli koulumaailmassa edennyt urallaan, mutta viina- ja peliriippuvuus olivat rukouksista huolimatta pahentuneet. Mutta isä Takeon suusta ei ollut kuulunut valituksia, vaan hän oli jatkanut uskollisesti rukoilemista. Matkan varrella olin pyrkinyt häntä rohkaisemaan Luukkaan evankeliumin 18. luvun alun vertauksella, jossa Jeesus opettaa kärsivällistä rukousta. Vaikka vastausta ei vielä näkyisi, meidän tulee silti rukoilla edelleen. 25. vuonnaakaan ei vastausta ollut tullut. Siitä edelleen hän oli jatkanut kolme vuotta rukousta. Siinä vaiheessa Kooji oli edennyt jo keskikoulun vararehtoriksi asti.

28 vuoden rukouksen jälkeen Takeo sairastui syöpään ja muutaman kuukauden kuluttua sai kutsun Herran luo. Hautajaiset pidimme Kamojiman kirkossa. Koska Kooji ja hänen vaimonsakin olivat opettajia, kirkkoon kokoontui runsaasti eri koulujen opettajia ja kouluhallinnon ihmisiä. Hautajaisissa vallitsi voimakas Pyhän Hengen läsnäolo. Oli kuin olisimme olleet syventymispäivillä. Niissä toteutui Takeo Fujitan syvä halu siitä, että hänen hautajaisissaan saisi kaikua kirkas evankeliumin sana.

Hautajaisten jälkeisenä päivänä Kooji Fujita saapui kotiimme tervehdyskäynnille. Hän kiitti arvokkaista hautajaisista ja kertoi, että hän ei ollut koskaan aikaisemmin osallistunut kristillisiin hautajaisiin. Ne olivat tehneet häneen syvän vaikutuksen. Hän sanoi ymmärtäneensä myös sen, että hänen isänsä oli varmasti päässyt taivaaseen.

Mutta sen jälkeen Kooji jatkoi:

- Minäkin haluaisin tästä lähtien alkaa käydä kirkossa. Käyköhän se päinsä?

Vastasin:

- Iloitsen siitä. Tiedän kuinka syvästi isäsi olisi halunnut, että olisitte voineet yhdessä käydä kirkossa. Hän iloitsee suuresti taivaassa päätöksestäsi, joten tule ujustelematta kirkkoon.

Sitten hän palasi kotiinsa. Katsellessani hänen peräänsä, mietin, mahtoiko hän olla tosissaan vai oliko kysymys vain kohteliaisuudesta. Parin kolmen päivän kuluttua sunnuntaina hän todellakin saapui jumalanpalvelukseen. Seuraavana sunnuntaina hän osallistui myös iltakirkkoon ja edelleen keskiviikon raamattupiiriin. Jonkin ajan kuluttua hän alkoi käydä myös aamurukoukskokouksissa niin kuin hänen isänsäkin.

Tuossa vaiheessa hänet oli juuri nimitetty alakoulun rehtoriksi. Hän kävi uskollisesti kirkossa noin kolme vuotta. Sitten eräänä lokakuun päivänä hän tuli käymään luonani.

- Pastori, olisiko minun mahdollista saada ensi jouluna kaste ja tulla tämän seurakunnan jäseneksi, sillä haluaisin vaeltaa isäni uskon jälkiä.

Hänen pyyntönsä kosketti minua syvästi, mutta minun piti vielä varmistaa yksi asia:

- Isäsi oli syvästi huolissaan sinun viinan käytöstäsi ja uhkapelien harrastamisestasi. Miten niiden laita on nyt?

- Pastori, yli puoleen vuoteen en ole enää tarvinnut juoda viinaa. Noita typeriä pelejäkään en enää harrasta.

- Sinut on siis Herra vapauttanut niistä.

- Monia kertoja kyllä yritin aikaisemminkin, mutta omassa voimassa en millään päässyt irti viinasta ja pelihimosta. Päinvastoin juutuin entistä syvemmin niihin. Mutta alettuani käydä

kirkon eri tilaisuuksissa, lukemalla Raamattua ja rukoilemalla, ilman mitään erityistä yrittämistä aivan itsestään huomasi, etten enää tarvitse niitä. En osannut kuvitellakaan, että näin pian pääsisin vapaaksi elämään, jossa sydämen täyttää päivittäin ilo.

Siihen vastasin:

- Herra on vastannut isäsi rukouksiin. Et arvaakaan, miten suuri on ilo isälläsi taivaan kirkkaudessa. Valmistaudumme jouluna pidettävään kasteeseesi.

Joulujumalanpalveluksen jälkeen Kooji Fujita kastettiin. Koin syvästi, miten Herra kuulee ja vastaa rukouksiin. Meidän tulee pysyä kestävinä rukouksessa. Vaikka itsessämme olemme pieniä, niin Jeesuksen nimessä rukoiltu rukous saa paljon aikaan.

Kooji Fujitan pelastuminen oli suureksi todistukseksi koulumaailmassa, jossa on paljon opettajia ja lasten vanhempia, jotka kulkevat samoissa syövereissä kuin Koojikin aikanaan. Myös Koojin lapsuuden ystävät tietävät, että hän käy kirkossa, sillä hän todistaa rohkeasti siitä, miten Herra hänet pelasti ja vapautti.

61 -vuotiaana Kooji pääsi eläkkeelle saaden suuren erorahan, joka turvasi talouden. Monelle eläkkeelle jääneelle ongelma ei olekaan taloudellinen, vaan miten viettäisi eläkepäivänsä. Jotkut Koojin ystävät ovat ihmetelleet, eikö hänellä ole huolia, kun hän on aina iloinen, vaikka on joutunut eläkkeelle. Kun he kysyvät hänen salaisuuttaan, hän kertoo, miten hänestä vanhalla iällä on tullut seurakunnan jäsen. Kirkossa Jumala ruokkiin hänen sieluaan sanallaan ja rukouksessa hän saa kokea yhteyttä Jumalan kanssa. Näin vanhuudessakaan ei tarvitse olla yksin, vaan saa vaeltaa yhdessä Jumalan kanssa. (1990)

Entä sinä?

Oletko sinä jo päässyt sisälle pelastukseen, jossa saat odottaa Jeesuksen toista tulemistä ilolla tietäen, että saat pääsyn uuteen kirkastettuun ylösnousemusruumiiseen ja taivaalliseen kirkkauteen? Ellet vielä omista tätä toivoa, Herra kutsuu sinua tänään luokseen: "Käänny minun luokseni, tunnusta omat syntisi, pyydä, niin saat minulta elävää vettä, Pyhän Hengen sydämeesi ja vakuutuksen lopullisesta pääsystä Isän luo!" Jeesuksen kanssa elämäsi ei tässä ajassa tule olemaan välttämättä helppoa, mutta Hän itse on kaikissa elämän tilanteissa omiensa kanssa.

Jos sinä tunnet jo Jeesuksen Vapahtajanasi ja silti joudut huokailemaan heikkouteksi, saat tarttua tänäänkin siihen toivoon, että Jeesus tulee pian takaisin ja saat kasvoista kasvoihin katsella Häntä. Saat matkalla kohti päämäärää turvata siihen, että Pyhä Henki ei sinua jätä vaan vie työnsä sinussa päätökseen. Olet Herran käsissä.